

# Pyhänmiestenpäivä

Evankeliumi, Matt. 5: 1 - 12

**” Ei varas tule muuta kuin varastamaan ja tappamaan ja kadottamaan: minä tulen, että heillä pitää elämä oleman ja yltäkylä oleman.”** Joh. 10: 10. Nämä sanat puhuu Vapahtajamme osoittaaksensa syyn maailmaan tulemiseensa sekä sen, mitä Hänellä on lahjoitettavana meille ja mitä Hänen lunastetuillaan syntisillä on odotettavana Häneltä. Elämää ja autuutta tahtoi Vapahtaja jakaa maan päällä, ja sitä yltäkyläisesti ja runsaasti.

Hän tahtoi, että Hänen lunastettujensa piti Hänessä ja Hänen kauttansa ei ainoastaan pelastettaman kaikista syntien rangaistuksista ja kuoleman pelosta, johon he olivat vikapääät; vaan myös oleman Hänessä oikein iloisia, autuaita ja tyytyväisiä ihmisiä; heidän piti saaman nauttia niin suurta iloa kuin Jumalan Pojan pyhällä kuolemalla voitiin ansaita heille.

Jokainen ihminen, joka todella on Jeesuksen lammashuoneesta, ja on Hänet valinnut sydämensä Paimeneksi ja hallitsijaksi, voi sanoa Daavidin kanssa: **” Herra on minun paimeneni: ei minulta mitään puutu.”** Ps. 23: 1. Vapahtaja hankkii lampailensa yltäkylä. Hän jakaa itsensä elämän leipänä, ravinnoksi ja virvoitukseksi jokaiselle sielulle, joka ikävöittää tulla puetuksi Hänen vanhurskaudellansa. Heikkoja ja raadollisia ovat Hänen lampaansa, monet ja suuret ovat myös heidän puutoksensa ja ahdingonsa; mutta Hän osaa ravita heitä kaikkia taidolla ja ymmärryksellä; Hän osaa puhua väsyneille oikealla ajalla; Hän osaa jokaisen oman erilaisen olemuksen mukaan nuhdella, lohduttaa, siunata ja virvoittaa sydämet. Hänen lampaansa voivat iloiten huutaa: **” Kiitetty olkoon Jumala ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isä, joka meitä on siunannut kaikkinaisella hengellisellä siunauksella taivaallisissa Kristuksen kautta.”** Ef. 1: 3.

Se ilo, jota Jeesuksen uskovaiset hengessä nauttivat, ja se autuas tila, johon Hän on asettanut heidät, voittaa kaiken muun ilon. Heillä on **elämä ja yltäkylä** Hänessä. Heidän sydämensä täytetään ylistyksellä ja kiitoksella Vapahtajan tutkimattoman armon edestä, ja he ovat jo tässä ajassa autuaat toivossa, sen todistuksen kautta, jonka Jumalan Henki antaa heille, että he ovat

## Pyhän miesten päivä

Jumalan lapset ja armossa valitut saamaan kerran nähdä Jeesuksen ja olemaan aina Hänen tykönänsä. Tämä ilo ja tämä elämä Jeesuksessa ei ole mikään kuvitelma tai unennäkö, vaan se on Hänen armolupauksensa hedelmä ja toteutuminen, että Hänen lapsillansa pitää oleman elämä ja yltäkyllä Hänessä. Hän on saanut lahjoja jakaaksensa ihmisten lapsille, ja on armon ja autuuden iankaikkisesti loppumaton lähde kaikille niille, jotka Hänen nimeänsä avuksensa huutavat. Jospa vain monikin tahtois vastaanottaa sen autuuden, jonka Hän on ansainnut heille! Eipä yksikään kuitenkaan ole niin huono, ettei Jumalan Karitsa rakasta häntä. Jokainen, joka huokaa armahtamista, saa todella nauttia sitä! Tästä kalliista totuudesta Vapahtajamme voimallisesti vakuuttaa meitä päivän evankeliumissa sanoen: ” **Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta; sillä he ravitaan.**”

Ihminen, joka isooa ja janoaa Jeesuksen vanhurskautta, on jo autuas, ennen kuin hänet ravitaan, vaikka ei hän sitä itse tiedä; ja hän on jo Jeesuksen uskovainen ja Jumalan lapsi, vaikka hän ei itse sitä vielä ole voinut käsittää, ja vaikka hänen uskonsa vielä näyttäytyy enemmän sydämen halussa armon perään kuin turvallisessa uskalluksessa siihen. Vapahtajamme ylistää niitä sieluja autuaiksi, jotka ainoastaan ” **isoovat ja janoovat vanhurskautta**”; heidän täytyy niin ollen siinä tilassa olla uskovaisia ja omistaa usko, sillä muutoin Hän, joka itse on opettanut ja antanut apostoliensa kautta julistaa, että **vanhurskaus tulee ainoastaan uskosta Jeesuksen Kristuksen päälle**, ei voisi kutsua heitä autuaiksi. Missä ihminen isooa ja janoaa vanhurskautta, siinä hän myös totisesti rupeaa elämään sitä elämää, joka Jumalasta on, ja hänet on herätetty hengellisestä kuolemasta ja uneliaisuudesta todelliseen ikävöitsemiseen Jeesuksen armon puoleen. Ennen kuin joku voi isota ja janota vanhurskautta, niin pitää hänen ensin tulla elävästi vakuuttuneeksi näistä kahdesta totuudesta: **ensin**, ettei hänellä itsellään ole mitään vanhurskautta ja **sitten**, että hän tarvitsee toisen, nimittäin Jeesuksen vanhurskauden. Sellaisesta vakuuttumisesta syttyy sitten luonnollisestikin isoaminen ja janoaminen, halu ja ikävöitseminen niin hengellisissä kuin ruumiillisissakin.

Tämä isoaminen ja janoaminen ihmisessä ei ole paljaissa luuloissa eikä löyhissä ajatuksissa; vaan on itse Jumalan Hengen ihmisen sydämessä herättämä ja voimassapitämä pysyvä ikävöiminen Jeesuksen armon puoleen. Ihminen, jonka ei vähääkään ole nälkä, ei voi haluta ruokaakaan; joka kovin sairastaa, ei hänkään voi saada halua ruokaan ja juomaan, ennen kuin hän alkaa toipua. Ja samalla tavoin on mahdotonta myös hengellisesti kuolleen ihmisen itseänsä ruveta halajamaan Vapahtajaa, ennen kuin Jumalan Henki on saanut vaikuttaa elämän sielussa; nimittäin, näyttää hänelle elävästi toisaalta, kuinka onneton hänen tilansa on, niin kauan kun hän ei ole Vapahtajalle antanut itseänsä, ja toisaalta myös, mikä armo ja autuus hänelle Jeesuksen kuolemassa on valmistettu ja taritaan nyt kaikille kadotetuille

syntisille. Kun Pyhän Hengen työ on saanut niin paljon sijaa sydämessä, että ihminen on täydellisesti vakuuttunut tästä totuudesta, niin siitä sytty sydämessä halu ja ikävöiminen, jota ei hän ole ennen tuntenut, saada arpa ja osa siinä kunniaassa, joka syntisille Jeesuksen kuolemassa on ansaittu, ja tämä halu tulee ilmi toiminnassa, elämän ja sydämen voimana, ei kuitenkaan tarkoittaen sellaista toimintaa, missä ihminen töidensä kautta ansaitsisi itsellensä vanhurskauden, eli omilla voimillansa auttaisi itsensä ylös syvästä turmeluksestansa ja viheliäisyydestänsä. Ei! sillä tavalla estettäisiin Jumalan Hengen armotyö sielussa, ja tahdottaisiin asettaa ihmisen viisaus Jumalan viisautta vastaan, jonka luonnollinen ihminen pitää tyhmyytenä syystä, että se osoittaa syntisille tien yksinomaan ristiinnaulitun Vapahtajan tykö. Mutta että tämä halu vanhurskauden perään pitää olla vaikuttava, tarkoittaa ainoastaan, ettei se ole paljaita kuolleita toivotuksia, vaan väkevä pakotus sielussa, joka ei anna ihmiselle lepoa, ennen kuin hän tulee tyydytetyksi ja hänen halunsa täytetyksi.

Millä sitten hän tulee tyydytetyksi ja hänen halunsa täytetyksi? Vastaus: **vanhurskaudella**. Jeesus sanoo: ” **Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta; sillä he ravitaan**”. Vanhurskaudella ymmärretään Raamatussa **täydellistä vapautta ja vapautusta kaikesta velasta**.

Ihminen voi paljaan järjenkin valossa huokeasti nähdä, ettei hän Jumalan edessä suinkaan voi kestää. Jos hän ei tahdo teeskennellä itsensä kanssa, niin hän voi helposti käsittää, ettei hän lähellekään täytä kaikkea sitä, mitä Jumala oikeudella vaatii häneltä. Kyllä hän myös saattaa ymmärtää, kuinka vakaa Jumala on rankaisemaan pahaa ja palkitsemaan hyvää. Mitä hän sitten mahtaa ajatella itsestänsä? Eikö hän silloin, niin kuin kaikki muutkin, seiso syyllisenä Jumalan tuomion edessä? Mistä saadaan sitten vanhurskaus? Tässä pysähtyy kaikki ihmisjärki, eikä koko maailman viisaus taida antaa meille neuvoa. Ja kuitenkin sanoo Jeesus, totuuden suu, että ne ” **jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta, he ravitaan**”; se on: he saavuttavat toivomuksensa ja saavat sen, jonka perään he pyrkivät. Koska nyt Jeesus lupaa isoavaisten tulevan ravituiksi, niin kuulkaamme Hänen pyhästä sanastansa, mikä se vanhurskaus on, ja se täydellinen pelastus kaikesta velasta, jolla me Jumalan tuomion edessä voimme kestää. Apostoli Paavali päästää meidät tästä tuskasta ja neuvottomuudesta, kun hän meille, niin kuin galatalaisillekin, maalaa sen ristiinnaulitun Kristuksen silmiemme eteen ja vakuuttaa kaikkia armoa isoavaisia sieluja, että Hänessä heidän pitää löytämän vanhurskauden, joka heiltä puuttuu, sanoen: ” **Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itse kanssansa, ja ei lukenut heille heidän syntiänsä, ja on meissä sovintosaarnan säätänyt. Sillä hän on sen, joka ei mitään synnistä tietänyt, meidän edestämme synniksi tehnyt, että me hänessä tulisimme siksi vanhurskaudeksi, joka Jumalan edessä kelpaa.**” 2. Kor. 5: 19, 21.

## Pyhän miesten päivä

Niin me siis näemme, kuinka Jeesuksen ihana lupaus toteutuu, että isoavaiset tulevat ravituiksi. Ainoa Poika Isän helmassa ilmestyi ihmiseksi meidän luonnossamme, täynnä armoa ja totuutta, ja kantoi viattomana Jumalan Karitsana koko maailman synnit. Hänet tehtiin synniksi meidän edestämme ja vikauhriksi meidän sijassamme; Herra heitti kaikki meidän pahat tekomme Hänen päällensä siihen asti, että Hänen vihdoin täytyi kuolla niissä kivuissa, joissa meidän syntimme vaivasivat Häntä. Kuitenkin Hän sai meidän velkamme täydellisesti maksetuksi ja meidän syntimme kokonaan poispyyhityksi, niin että Hän ristin päältä taisi huutaa: ” **Se on täytetty.**” Ja kolmantena päivänä Hän nousi voiton sankarina haudasta ja antaa nyt myös julistaa omassa nimesssä armoa, rauhaa ja syntien anteeksiantamusta.

Tässä me nyt näemme, missä syntisten pitää löytämän vanhurskauden ja millä perusteella evankeliumin palvelijat voivat rohkeasti huutaa: ” **Kaikki janoavaiset, tulkaat vetten tykö,**” Kun ihminen rupeaa elämään ja isoamaan armoa ja saa kuulla tämän iloisen sanoman, että hän ilolla voi ammentaa vettä elämän lähteestä, niin se näyttää hänestä sanomattoman oudolta ja suurelta ja hän tuntee, että se on Jumalan voima ja Jumalan viisaus. Kun sielu, joka isoaa ja janoaa vanhurskautta, saa kuulla sen suuren lupauksen, että hänet ravitaan, niin hän tuntee itsensä onnettomaksi niin kauan kuin hän ei ole ravittu, ja samalla hänen halunsa kasvaa sen perään niin, ettei hän suo itselleen lepoa ennen kuin hänen sielunsa saa nauttia sitä ravintoa, jota hän isoaa.

Vapahtaja todistaa, että ne sielut, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, pitää tuleman ravituiksi, ja siitä seuraa, että niin kauan kuin ihminen ei tunne tätä lupausa täytetyksi, eikä ole vielä ravittu, niin hän on epäileväinen ja levoton, eikä tiedä itse olevansa Jeesuksen sanojen mukaan autuaassa tilassa. Kun herätetty syntinen kivulla tuntee viheliäisyytensä ja samalla näkee, ettei hän ensikään voi auttaa itseänsä, ja että kaikki hänen oma työnsä ja pyrkimisensä on kelvotonta tuottamaan hänelle vanhurskautta ja syntein anteeksisaamista; kun sellainen syntinen — huomaa tämä — saa kuulla vapaasta ja ansaitsemattomasta armosta Kristuksessa ja kuulla että vanhurskaus, jolla hän Jumalan edessä voi kestää, on hänelle ansaittu Jeesuksen kuolemassa, ja nyt taritaan hänelle armolahjana Jeesuksessa Kristuksessa; niin hän avoimilla korvilla ja avatulla sydämellä kuuntelee tätä iloista sanomaa, ja se tulee hänelle oikein kalliiksi ja vastaanottamisen arvoiseksi, että on yksi Vapahtaja, joka syntisten edestä on kärsinyt, ja on tullut maailmaan etsimään ja vapahtamaan sitä, joka kadonnut oli. Kun joku asia meidän eteemme tulee, josta joko emme koskaan ennen ole kuulleet tai emme ole ottaneet vaaria siitä, niin me sitä tarkemmin kuuntelemme kuin sitä, jota me olemme tottuneet usein kuulemaan ja ajattelemaan. Niin käy syntiselle kohdatessaan evankeliumin Kristuksesta. Hän näkee sen aivan uutena; sillä vaikka hän voi hyvin olla tuhansia kertoja ennen kuullut sitä, hän ei ole

## Pyhän miesten päivä

kuitenkaan koskaan ottanut siitä vaarin, ei liioin ymmärtänyt eikä uskonut sitä. Kuinka suuri onkaan niiden paljous, jotka kuulevat evankeliumia Kristuksesta ilman sen oikeaa vaarinottamista; ja kuinka monenlaiset ovatkaan ne verukkeet ja kaunistelemiset, joilla ihmiset peittelevät kylmäkiskoisuuttansa ja kevytmielisyyttänsä, ja niin antavat pahalle viholliselle tilaisuuden **ottaa pois sanan heidän sydämestänsä, etteivät he uskoisi ja tulisi vapaiksi**. Niin kauan kuin ihminen on luonnollisessa tilassaan, on maailmalla sellainen valta hänen sydämensä ylitse, ja maalliset asiat voittavat hänen sydämensä niin kokonaan, että syntinen kaikkien sielunsa halujen kanssa upottaa itsensä ainoastaan näihin maallisiin, eikä pidä lukua saadaksensa osan siinä hyvässä, minkä Vapahtaja katkeralla kärsimisellensä meille on ansainnut. Lisäksi evankeliumi Kristuksesta, sana rististä, on tyhmä saarna niin kauan kuin Jumalan Henki ei saa kirkastaa ja lukita sitä sydämessä; ja se evankeliumin tie autuuteen, niin yksinkertainen kuin se itsessään onkin, näyttää kuitenkin olevan niin ihmeellinen ja käsittämätön kaikille ihmisille, jotka tämän maailman jumala on sokaisnut, etteivät he ensinkään tahdo eikä taida käsittää sitä. Tämän lisäksi myös luonnollinen sydämen ylpeys asettuu kaikella voimallaan sitä taivaallista oppia vastaan, että syntisen pitää sulasta armosta, ilman pienintäkään omaa ansiota, tulla vanhurskautetuksi. Ihminen, joka on omanrakkautensa voittama, pitää puheen rististä ylenkatsottavimpana, ja luulee sen sopivan ainoastaan niille, joita maailmassa kutsutaan suuriksi syntisiksi ja jumalattomiksi ihmisiksi; ja hänen mielestään se on väärä ja loukkaava oppi, joka julistaa, että nuhteettominkin ja kunniallisinkin ihminen maan päällä on kuitenkin Jumalan edessä tuomittava syntinen ja täytyy maailmasta kerran lähtiessänsä paeta Jeesuksen armahtamiseen ja ansioon, niin hyvin kuin pahantekijänkin teloituspaikalla.

Kun ihminen Jumalan Hengen armon kautta on herätetty hengellisestä kuolemasta elämään, niin hän ajattelee kokonaan toisin. Silloin evankeliumi Jeesuksesta, jota hän ei ennen ehtinyt ajatella, voittaa koko hänen sydämensä. Mikä hänelle ennen oli käsittämätöntä, sen hän nyt ymmärtää sängen hyvin; ja mitä hän ennen ei tahtonut eikä voinut uskoa omasta mahdottomuudestaan ja Jeesuksen kärsimisen voimasta, tulee hänelle nyt uskottavaksi saarnaksi ja mahdolliseksi vastaanottaa. Tämän uskon on nyt Pyhä Henki vaikuttanut hänen sielussansa, ja nyt hän isoaa ja janoaa vanhurskautta ja halua saada sydämensä tyydytetyksi ja voidakseen uskoa sen, että Jeesuksen veren pitää huutaman armahtamista hänen edestään viimeisenä päivänä. Mutta juuri sentähden, ettei hän vielä rohkene uskoa sitä, tuntee hän itsensä täysin viheliäiseksi ja surkeaksi sekä isoaa ja janoaa sitä enemmän vanhurskautta. Hänen kaipauksensa on suuri, ja autuus Jeesuksessa on hänelle myös sängen suuri; mutta, huomaa, hän ei voi sitä vielä omistaa itselleen täydeksi varmuudekseen.

## Pyhän miesten päivä

Tämän viheliäisyytensä ja näiden tarpeittensa tuntemisen alla on ihminen kuitenkin jo Jeesuksen oman todistuksen mukaan autuas. Mutta hän ei tiedä sitä itse, eikä myöskään voi vielä uskoa, kuinka Jeesuksen sydän on täynnä rauhan ajatuksia häntä kohtaan. Rakkauden Vapahtajaa kohtaan hän tuntee sydämessänsä, ja halu Hänen peräänsä pusertaa kyyneleet hänen silmistänsä; sentähden ei hän suo itselleen lepoa eikä tule tyytyväiseksi, ennen kuin hän Jeesuksen suloisen armon kiitokseksi voi tunnustaa todella tulleen ravituksi. Jumalan sanassa hän näkee edessään lupauksen, että hänen pitää tuleman ravituksi; mutta yhtä vähän kuin nälkäinen ihminen tulee ravituksi siitä, että hänelle pelkästään luvataan ruokaa ilman, että hän saa todella nauttia tuota hänelle aiottua ravintoa; juuri yhtä vähän vanhurskautta isoava syntinen voi olla tyytyväinen, ennen kuin Jumalan Henki hänen sydämessänsä lukitsee totuuden Jeesuksen lupauksesta, niin että hän saa armon nauttia Jeesusta, **joka on Elämän leipä**. Minulla täytyy olla Jeesus itse, Häntä minun pitää nauttia, minun pitää syömän ihmisen Pojan lihaa ja tulla yhdeksi Hänen kanssaan, niin ajattelee sellainen sielu: Jospa Hän tahtoisi olla minun Jeesukseni, niin minä löytäisin lepopaikkani Hänen haavoissansa! — Ja minkä tähden syntinen silloin niin sydäimestä sitä halajaa? Sentähden, että hän uskoo Jeesuksen sanat, että ne, joilla on Jeesus ja hänen vanhurskautensa, niillä on kyllä ja ne tulevat ravituiksi.

Sellainen nälkä Jeesuksen puoleen syttyköön meidän sydämissämme, niin onkin meidän pelastuksemme käsillä; Jeesuksen lupaus, että meidät ravitaan, täytetään meissä. Kun nyt Vapahtaja vakuuttaa sellaisia isoavaisia sieluja, että heidän pitää tuleman ravituiksi, se tarkoittaa, että heidän pitää täydellisesti saaman sen vanhurskauden, jota he niin sydämellisesti halajavat, ja heidän pitää siitä tuleman niin vahvistetuiksi, virvoitetuiksi ja ilahdutetuiksi kuin joku kovin nälkäinen, joka saa ruokansa. Tämä jalo Jeesuksen armolupaus on siis ainoa perustus, johon kaikkien autuudestansa murheellisten sielujen toivo ja uskallus nojaa.

Kuitenkin on ja pysyy totena, että Jeesuksen sanojen mukaan ihminen on jo autuas silloin, kun hän vielä isoa ja janoaa vanhurskautta, ja on saanut vanhurskauden ilman, että hän itse sitä tietää tai uskoo. Ihmisen heikko usko, joka osoittaa itsensä yksivakaisessa halussa syntien anteeksisaamiseksi Jeesuksen tähden, on jo Jumalan tuomion edessä luettu hänelle vanhurskaudeksi. Ja tästä nyt on kysymys: kun ihminen on vanhurskas ja autuas Jumalan edessä Kristuksessa vielä isotessaan ja janotessaan vanhurskautta, mitä se ravitseminen sitten on, josta tässä puhutaan? Voineeko ihminen tulla enemmän kuin autuaaksi? — Asia on tällä tavoin: missä Vapahtaja näkee sydämen ikävöitsevän Hänen vanhurskauttansa, siinä Hän on kohta valmis lahjoittamaan sille ihmiselle kaiken sen hyvän, minkä Hän kuolemallansa on ansainnut syntisille, ja lahjoittaa sen myös totisesti; mutta

## Pyhän miesten päivä

siitä ei silti vielä seuraa, että ihminen itse tuntee oman onnensa. Mutta kun syntinen ravitaan, niin Jumalan Henki lukitsee Jeesuksen armolupausten totuuden hänen sydämessänsä ja omistaa hänelle kaiken Jeesuksen ansaitsevan kärsimisen, niin että hän siitä ajasta asti tietää, kuinka autuas hän on. Hänellä ei ainoastansa ole vanhurskaus, vaan hän tietää myös itse saaneensa sen ja iloitsee siitä sydämestään, veisaa ja soittaa sentähden Herralle sydämessänsä. Ihmistä, joka tietää olevansa Jeesuksen lunastuksen kautta vapahdettu pimeyden vallasta, ja joka tuntee ettei hänessä ole yhtään kadotusta, kun hän on Jeesuksessa Kristuksessa — eikö sellaista oikein voitane sanoa ravituksi? Silloin tulee meidän sananparreksemme: **En mitään muut' usko, mun Jeesukseni, Sun kuolos ja vaivas on autuuteni, Sä makson täyden edestäni teit.** Kun tällä tavoin tulemme ravituiksi, niin se tuottaa meidän sydämилlemme yltäkylläisen ravinnon siihen asti, että me kerran saamme **Karitsan nähdä, joka tapettu oli, ja meitä Jumalalle verellensä on ostanut.**